

de bevilgende Myndigheder, altsaa overfor de kommunale Raad, overfor Bevillingsnævnet eller overfor Ministeren har denne Indflydelse, ser jeg ikke, hvorfor man ikke skulde lovfæste disse Bestemmelser og føre Kommuneafstemninger ind under Lovbud og faste Regler. Det forekommer mig at være saa ganske selvfølgeligt og lige til. Der har været Tale om Procenten, og det ærede Medlem fra Fredericia (L. Rasmussen) gik endogsaa saa vidt, at han, om jeg ikke husker fejl, ønskede, at vi skulde op til 50 pCt., at for at Bevillingen ikke kunde gives, skulde 50 pCt. af samtlige Vælgere stemme derfor. Det forstaaer jeg ikke. Jeg synes, det er ganske rigtigt, hvad ogsaa den højtærede Minister sagde, at de, som ikke vil ulejligesig hen til Stemmestedet og afgive deres Stemme, har ingen Interesse i Spørgsmaalet og fortjener heller ikke at have Indflydelse paa Afgørelsen; kun de, som har saa megen Interesse derfor, at de vil ulejligesig hen til stemme, bør have Indflydelse. Det er deres Stemmer, som er de afgørende, deres Deltagelse i Afstemningen er bestemmende. Saaledes er det i Almindelighed i andre Forhold, og saaledes maa det ogsaa være her. Hvad er det, man stemmer om i dette Tilfælde? Man stemmer kun om, hvorvidt der i Løbet af de kommende 5 Aar maa skænkes eller udsælges Spiritus, ikke om andet. Naar vi kommer til Spørgsmaalet om Landsforbud, bliver Forholdet et helt andet; jeg kunde tænke mig, at man, for at Landsforbud skulde gennemføres, vilde forlange, at en vis Procentdel af de stemmeberettigede stemte derfor, men jeg forstaaer ikke, at det skal gælde her, hvor det kun drejer sig om en enkelt Bevilling indenfor en Kommune eller for Købstædernes Vedkommende om Bevillingernes Antal.

Angaaende Erstatningsbestemmelserne ved jeg intet at føje til det, jeg har sagt derom, og det, som den højtærede Minister har fremført. Det ærede 15de Medlem for Hovedstaden (Laurits Jensen) udtalte, at han ikke kunde forstaa, at der ikke skulde gives Erstatning til Grundejerne. Det begriber jeg ikke . . . (Protest fra Laurits Jensen). Var det ikke det ærede Medlem, saa var det et andet æret Medlem. Jeg vil nødig tillægge det ærede Medlem det, hvis det er en anden, der har sagt det. Muligvis var det det ærede Medlem fra Gentofte (Abrahamsen); i alt Fald er det blevet udtalt. Overfor denne Betragtning vil jeg gøre gældende,

at Grundejerne jo slet ikke er sikrede imod, at en Beværterbevilling skilles fra deres Ejendom, en Beværter har jo Ret til at flytte Virksomheden, naar han bliver indenfor Kommunens Grænse — dette gælder for Købstæderne og for København, paa Landet er den knyttet til en enkelt Ejendom, men det var vel nærmest Byerne, vedkommende tænkte paa. Man vil ikke ved Loven kunne sikre en Grundejer, at han beholder en Beværternæring i sin Ejendom.

Det er blevet udtalt, at Ædrueligheden ikke kan fremmes ved Lovgivning. Nej, det er rigtigt, den kan ikke fremmes ved Lovgivning *alene*, men den kan fremmes ved Oplysningsarbejde i Forbindelse med Lovgivning, og det er den Vej, vi hidtil er gaaet, og som vi ønsker fremdeles at gaa. Jeg tror ogsaa, at Oplysningsarbejde uden Lovgivning vil vise sig at være frugtesløst; det, som det gælder om, er, at Lovgivningsmagten holder Skridt med Udviklingen. Efterhaanden som Oplysningsarbejdet skrider frem, efterhaanden som Folkevillien er moden til at gennemføre Lovbestemmelser, gennemfører man saadanne, men heller ikke før. For at en Lov og ikke mindst en Lovbestemmelse af den Natur, som vi her behandler, skal kunne virke efter sin Bestemmelse og til Gavn for Folket, maa der være en Folkevillie til at føre Bestemmelsen ud i Livet, ellers er den forfejet. Det er saaledes, vi er gaaet frem hidtil, og saaledes vil vi fremdeles gaa frem. Ædruelighedsvennerne søger at fremme Oplysningsarbejdet i Folket saa stærkt, de kan, vi søger at vende den offentlige Mening mod Alkoholtrafikken, og efterhaanden som vi skønner, at dette sker, kommer vi til Lovgivningsmagten og beder om dens Støtte ved Gennemførelsen af Lovbestemmelser, der nu er i Overensstemmelse med den gældende Folkevillie. Lovgivningsmagten har hidtil været lydhør overfor vore Krav, det var den ved Lovgivningen i 1912, og det er mit Haab, ikke mindst efter de Forhandlinger, der nu er førte, at den ogsaa vil være lydhør overfor de Forslag, som er fremkommet fra Kommissionen eller, jeg maa maaske sige, for en stor Del fra et Mindretal i Kommissionen og med Tilslutning fra Ministeren.

Hermed skal jeg slutte, idet jeg anbefaler Lovforslaget til Tingets Velvillie. Efter Forhandlingernes Slutning skal jeg tillade mig at foreslaa Lovforslaget henvist til et Udvalg.